

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **M. M.**, zastoupen JUDr. Vlastimilem Vezdenkem, advokátem se sídlem Hauerova 725/3, Opava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 6. 2022, č. j. 20 A 3/2022-46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (stěžovatel) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2022, č. j. MSK 156226/2021. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Bruntál ze dne 29. 11. 2021, č. j. MUBR/50849-21/mor-SO-6430/2021/mor, jímž byl stěžovatel uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v relevantním znění (dále jen „zákon o silničním provozu“). Stěžovatel se měl přestupku dopustit tím, že dne 12. 7. 2021 v 8:20 hod. v Bruntále na silnici č. I/45, na ulici Krnovská, naproti domu č. p. 25, ve směru jízdy od Krnova, jako řidič osobního motorového vozidla Volkswagen Multivan, reg. zn. X, úmyslně držel při jízdě v obou rukou položených na volantu hovorové zařízení, čímž porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Za tento přestupek byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč.

[2] Ze správního spisu vyplynulo, že dle úředního záznamu ze dne 12. 7. 2021, č. j. KRPT-146692-1/PŘ-2021-070106, vykonával pprap. Bc. P. K., DiS. společně s dalším příslušníkem Policie ČR, pprap. D. Š., dne 12. 7. 2021 v Bruntále běžnou službu. Kolem 8:00 hod. umístili služební vozidlo na ulici Krnovská, naproti domu č. p. 25, přičemž měli přímý výhled na dopravní situaci a zaměřili se na používání hovorových zařízení během jízdy. Kolem 8:20 hod. přijíždělo ze směru od Krnova motorové vozidlo Volkswagen Multivan, reg. zn. X, jehož řidič měl za jízdy lokty položené na volantu a obsluhoval oběma rukama hovorové zařízení. Hlídka se ihned vydala za tímto vozidlem a následná kontrola byla

prováděna poblíž prodejny Penny Market. Ve vozidle se nacházel pouze jeho řidič – stěžovatel, který byl vyzván k předložení potřebných dokladů. Se stěžovatelem bylo následně sepsáno oznámení o dopravním přestupku. Stěžovatel s přestupkem nesouhlasil, neuvedl telefonní kontakt a oznámení odmítl podepsat.

[3] Součástí správního spisu je dále též oznámení přestupku ze dne 12. 7. 2021, ve kterém je uvedeno, že stěžovatel téhož dne okolo 8:20 hod. v Bruntále na silnici č. I/45, na ulici Krnovská, naproti domu č. p. 25, ve směru jízdy do centra, řídil motorové vozidlo Volkswagen Multivan, reg. zn. X, a za jízdy držel v ruce hovorové nebo záznamové zařízení. Hlídka vozidlo dojela a zastavila poblíž Penny Marketu a zkontrolovala řidiče – stěžovatele. Stěžovatel s přestupkem nesouhlasil a odmítl se vyjádřit či oznámení podepsat. Ve spisu je rovněž založen výpis ze stěžovatelovy evidenční karty řidiče ze dne 13. 7. 2021, v níž měl stěžovatel celkem 11 záznamů.

[4] V rámci správního řízení proběhlo dne 16. 11. 2021 ústní jednání, při kterém byl nejprve jako svědek vyslechnut pprap. K. Ten mj. sdělil, že policistům při kontrole nic nebránilo ve výhledu, přičemž od cesty, kudy projížděl stěžovatel, stáli asi 10 metrů. Z kontroly nebyl proveden kamerový záznam. Pprap. K. seděl na místě řidiče ve služebním vozidle a celou událost viděl přes čelní a boční sklo. Domnívá se, že stěžovatelovo vozidlo mělo ztmavená zadní skla. Stěžovatel měl lokty na volantu a držel v obou dlaních mobilní telefon, který „měl naležato a zřejmě psal SMS“. Jednalo se o černý nebo šedý smartphone. Při kontrole vozidla po zastavení telefon svědek nejspíš již neviděl.

[5] Dále byl během tohoto ústního jednání jako svědek vyslechnut pprap. Š., který mj. vypověděl, že kontrola probíhala na místě, které je nad vozovkou, ve vzdálenosti asi 10 metrů od pravého jízdního pruhu ve směru na centrum a je z něho tedy do vozidel dobrý výhled. K záměně řidiče nemohlo dojít, neboť pprap. Š. stěžovatele zná z minulosti. Pprap. Š. seděl ve služebním voze na místě spolujezdce a viděl, jak stěžovatel drží hovorové zařízení, resp. telefon v obou rukou nad volantem. Telefon byl tmavé barvy a byl umístěn naležato. Zadní skla kontrolovaného vozidla byla pravděpodobně ztmavená, ale stěžovatel byl dobře vidět. Svědek si není jistý, zda telefon svítil, nebo ne. Kamerový záznam nejspíš nebyl pořízen, jinak by byl součástí spisu. Oba policisté během ústního jednání danou situaci nakreslili, a to v zásadě obdobně.

[6] Správní orgán I. stupně následně obdržel přípis stěžovatele, v němž uvedl, že hlídka policie ve skutečnosti viděla jeho tmavé pouzdro na cigarety IQOS, které si lze snadno splést s mobilním zařízením. Jeho mobilní telefon je naopak světlý Samsung Galaxy Fold 1, který ani nelze při jízdě držet. Policistům stěžovatel ihned na místě vysvětloval, že nedržel mobilní telefon, přičemž ve svém vozidle má vše přizpůsobeno tak, aby mohl volat a psát zprávy bez ručního ovládání svého mobilního telefonu (zařízení handsfree). Nemohl ani psát zprávu, protože bez brýlí nic nepřečte, zároveň však na řízení nemůže používat své dioptrické brýle na blízko, neboť by přes ně při řízení neviděl. V daném přípisu stěžovatel namítl podjatost pprap. Š. z důvodu jeho zaujatosti vůči němu a dodal, že tomuto policistovi asi vadí, „že jsem romského původu a nejezdím ve starších autech a chce se po mě vozit. Toto potvrzuje i fakt, že tento policista se mimo toto řízení ptal mých známých, co jsem zač, a také mi kolega, který mu dělal doma něco s kotlem, řekl, že se na mě mezi řečí vyptával.“.

pokračování

[7] Na základě těchto podkladů vydal správní orgán I. stupně zmiňované rozhodnutí ze dne 29. 11. 2021, č. j. MUBR/50849-21/mor-SO-6430/2021/mor, kterým uznal stěžovatele vinným ze shora vymezeného přestupku. Stěžovatel podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaný výše uvedeným rozhodnutím ze dne 8. 2. 2022, č. j. MSK 156226/2021, zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný konstatoval, že bylo prokázáno, že se stěžovatel dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu, a dodal, že v řízení byl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností. Vypořádal zároveň jednotlivé odvolací námítky stěžovatele.

[8] Stěžovatel podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji shora uvedeným rozsudkem ze dne 27. 6. 2022, č. j. 20 A 3/2022-46, zamítl. Krajský soud konstatoval, že správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí vysvětlily, z jakých důvodů považovaly výpovědi policistů za věrohodné. Krajský soud dané odůvodnění považuje za dostačující a přesvědčivé. Krajský soud ani neshledal žádnou okolnost, která by důvěryhodnost těchto svědků zpochybňovala, a ani stěžovatel žádné takové přesvědčivé důvody neuvedl. Stěžovatelovy námítky proti věrohodnosti policistů zůstaly v žalobě pouze v obecné rovině. K obecně formulované žalobní námitce ohledně pochybnosti o nezainteresovanosti policistů na výsledku řízení krajský soud dodal, že lze v obecné rovině u policistů hovořit o větší motivaci vypovídat pravdivě, jelikož v opačném případě se vystavují hrozbě disciplinárního postihu.

[9] Stěžovatelovu námitku týkající se rozporů ve výpovědích svědků považoval krajský soud za velmi obecnou. Obdobné závěry platí též pro námitku, podle které nemohli policisté vůbec rozpoznat, že stěžovatel při řízení svého vozidla drží v ruce mobilní telefon. Krajský soud nepovažuje ve shodě se žalovaným za logické, aby policisté vykonávali kontrolu provozu z místa, ze kterého by nebylo do projíždějících vozidel vidět. Protože z žaloby nevyplývá žádná konkrétní okolnost, která by byla způsobila alespoň zpochybnit výpovědi policistů o tom, že do vozidla stěžovatele dobře viděli, neshledal ani krajský soud důvod doplňovat dokazování rekonstrukcí na místě. Potřebu takového doplnění dokazování přitom již ve správním řízení zpochybňoval paradoxně sám stěžovatel svým tvrzením o záměně mobilu s cigaretovým pouzdem. Ve správním řízení tak v zásadě nebylo sporné, zda stěžovatel při řízení něco držel v ruce, ale co konkrétně držel. V tomto směru lze i bez dalšího dokazování připustit, že u policistů mohlo teoreticky dojít k záměně telefonu za přístroj podobné velikosti a tvaru, nicméně při rozhodování je třeba vycházet také z jistého pravděpodobnostního úsudku. Skutková verze, podle které řidič při jízdě drží způsobem připomínajícím psaní SMS zprávy pouzdro na cigarety, se z povahy věci jeví jako méně pravděpodobná než verze, podle které v daný okamžik drží v ruce telefon. Nevěrohodnost této obrany je navíc posílena tím, že s ní stěžovatel přišel až v průběhu správního řízení. Bylo by totiž přirozené, kdyby stěžovatel uvedenou obranu uplatnil již při silniční kontrole vůči zasahujícím policistům.

[10] V kasační stížnosti stěžovatel předně namítá, že kromě svědeckých výpovědí policistů nebylo v průběhu správního řízení nijak prokázáno, zda policisté mohli s ohledem na okolnosti věci rozpoznat, že stěžovatel drží v ruce mobilní telefon. Ze strany policistů nebylo mobilní zařízení vůbec zdokumentováno. Vzhledem k rozporům ve svědeckých výpovědích (popis držení hovorového zařízení, samotný popis daného zařízení či místa, kde mělo policejní vozidlo stát) nelze výpovědi policistů považovat za věrohodné. Zmíněné pochybnosti měly být odstraněny provedením rekonstrukce na místě samém, tu však

správní orgány považovaly za nadbytečnou. Dle stěžovatele došlo k porušení zásad činnosti správních orgánů a nedostatečnému zjištění skutkového stavu. V této souvislosti správní orgány porušily též zásadu presumpce neviny a nerespektovaly ani judikaturu, která se k ní vztahuje, neboť stěžovatelovo protiprávní jednání nebylo prokázáno. Závěrem stěžovatel poukázal na formálně nesprávné označení zákonného ustanovení obsahujícího skutkovou podstatu přestupku, ze kterého byl obviněn. Konkrétně správní orgán I. stupně uvedl „*písm. f bod 1)*“ a krajský soud „*písm. f) bod 1*“, správně však mělo být uvedeno „*písm. f) bod 1.*“. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze navrhl její zamítnutí.

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.); je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[13] S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před krajským soudem rozhodoval samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[14] Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.*

[15] Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti dostatečné argumenty svědčící pro její přijatelnost.

[16] Stěžejním důkazem, na jehož základě učinily správní orgány závěr o stěžovatelově vině, byly svědecké výpovědi zasahujících policistů.

pokračování

[17] Nejvyšší správní soud se již opakovaně ve své dřívější judikatuře zabýval otázkou, jak hodnotit situaci, kdy jediným důkazem o spáchání přestupku jsou výpovědi policistů, kteří mu byli přítomni, a obviněný z přestupku tyto výpovědi zpochybňuje (viz především rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, a ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42). Aby mohly být výpovědi policistů přípustné jako jediný či zásadní důkaz o spáchání přestupku, musí být vždy vyslechnuti jako svědci a jejich svědectví musí být dostatečné (viz již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27). Nejvyšší správní soud též zastává názor, že v případě přestupků pozorovatelných pouhým okem, např. právě i situace, kdy řidič při řízení vozidla drží v ruce telefonní přístroj nebo jiné hovorové zařízení, které patří mezi obtížně zachytitelné přestupky, je takto řádně provedený výslech dostatečným důkazem o spáchání takového přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70). U obtížně pozorovatelných přestupků je pak nutné zhodnotit, zda měli policisté vůbec možnost spatřit spáchání takového přestupku. Důležitou roli hrají například výhledové podmínky, vzdálenost policistů od vozidla přestupce a čas, po který mohli policisté přestupek pozorovat (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 27/2016-34, či usnesení ze dne 29. 11. 2023, č. j. 6 As 286/2022-24).

[18] Jak již zdůraznil krajský soud, policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě opak. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci ani na jejím výsledku jakýkoli osobní zájem, plní jen svou služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114). O případy, kdy je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o policistově zaujatosti vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu osob za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policisty, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, a ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 As 66/2018-34).

[19] V nyní posuzované věci pprap. Š. a pprap. K. vykonávali pouze svou služební povinnost, přičemž nebyly prokázány žádné důvody, proč by nebylo možné je považovat za nestranné svědky posuzovaného jednání stěžovatele (viz již zmíněné rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, a ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114). Z ničeho nelze dovodit, že by daní policisté měli vůči stěžovateli postupovat zaujatě, šikanózně či přehnaně horlivě. Ačkoli stěžovatel v průběhu správního řízení namítal podjatost jednoho ze zasahujících policistů (s odůvodněním, že mu nejspíše vadí jeho romský původ a že stěžovatel nejedí ve starších automobilech, přičemž se na něj měl i vyptávat stěžovatelova kolegy), své tvrzení ve správním řízení ani v podané žalobě či kasační stížnosti blíže neupřesnil, natož aby je jakkoli doložil. Pochybnost o nestrannosti nemůže sama o sobě založit ani skutečnost, že pprap. Š. při výslechu sdělil, že stěžovatele zná z minulosti, což je pochopitelné s ohledem na stěžovatelovu řidičskou minulost.

[20] Svědecké výpovědi zasahujících policistů, i s přihlédnutím k tomu, že se jejich výsledky konaly po zhruba čtvrt roce od doby spáchání přestupku, nevykazovaly žádné zásadní rozpory a odpovídaly úřednímu záznamu či oznámení přestupku. Tyto výpovědi nebyly stěžovatelem po celou dobu řízení věrohodně zpochybněny, přičemž stěžovatel poukazoval na rozpory ve výpovědích pouze v obecné rovině. Oba policisté v zásadě shodně popsali a také nakreslili místo, kde probíhala policejní kontrola. Ze správního spisu nevyplývají žádné pochybnosti o tom, že policisté spáchání přestupku mohli dobře vidět. Naopak z jejich výpovědí vyplynulo, že jejich policejní vozidlo bylo umístěno mírně nad vozovkou, kde měli policisté dobrý výhled na silnici, odkud stěžovatel přijížděl, což mimo jiné potvrzují také fotografie z místa kontroly, které v rámci správního řízení předložil stěžovatel. Policejní vozidlo bylo od stěžovatelova projíždějícího vozidla vzdáleno podle svědeckých výpovědí zhruba 10 metrů a oba policisté shodně vypověděli, že dobře viděli, že stěžovatel při řízení svého motorového vozidla držel mobilní telefon. Stejně tak nelze shledat rozpor v popisu hovorového zařízení oběma policisty, neboť oba potvrdili, že se jednalo o tmavý, resp. černý či šedý telefon. Oba policisté shodně vypověděli, že stěžovatel držel daný telefon naležato oběma rukama nad volantem. Zdokumentování daného mobilního telefonu přitom nebylo k prokázání spáchaného přestupku nezbytné.

[21] Byť také věrohodnost stěžovatelovy verze událostí bylo třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv *a priori* předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84, ze dne 22. 10. 2008 č. j. 1 As 64/2008-42, a ze dne 21. 9. 2011 č. j. 2 As 52/2011-47), na základě tohoto posouzení pokládá Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem stěžovatelovo tvrzení, že nedržel mobilní telefon, ale pouzdro na cigarety za nevěrohodné. Předně by v takovém případě bylo přirozenou reakcí stěžovatele, aby se již při silniční kontrole hájil tím, že nedržel mobilní telefon, ale pouzdro na cigarety (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2022, č. j. 7 As 167/2022-23). To sice stěžovatel následně tvrdil, nicméně z úředního záznamu a oznámení přestupku podepsaného stěžovatelem, jejichž obsah lze vzít v úvahu pro podpůrné dokreslení situace (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, či ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-70), pouze plyne, že s přestupkem nesouhlasil. Celkovou hodnověrnost tvrzení stěžovatele dále snižuje jeho bohatá přestupková minulost.

[22] V nyní posuzované věci jsou věrohodné svědecké výpovědi pprap. K. a pprap. Š. dostačující ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou žádné důvodné pochybnosti. Stěžovatel neuvádí žádné skutečnosti, které by objektivně mohly jejich věrohodnost jakkoliv zpochybnit. Je tedy třeba souhlasit s krajským soudem, že za takové situace by provedení navrhované rekonstrukce bylo nadbytečné (srov. například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2023, č. j. 6 As 286/2022-24). Správní orgány i krajský soud rozhodovaly v souladu se zjištěným skutkovým stavem věci, neporušily žádné zásady činnosti správních orgánů a postupovaly v souladu se zásadou presumpce neviny.

[23] Přijatelnost kasační stížnosti nezaložil ani odkaz na nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 3. 2010, sp. zn. III ÚS 1624/09, a ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16. I z právních názorů formulovaných v těchto rozhodnutích jednoznačně plyne, že ke zpochybnění věrohodnosti svědecké výpovědi je nutná existence objektivní pochybnosti o nezaujatosti

pokračování

svědka ve vztahu k výsledku řízení. Žádnou takovou objektivní pochybnost však v rámci posuzování přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud neshledal. Zcela irelevantní je pak způsob, jakým správní orgán I. stupně či krajský soud konkrétně označily ustanovení obsahující skutkovou podstatu přestupku, který stěžovatel spáchal.

[24] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy, neboť se nejedná o otázku, která dosud nebyla řešena judikaturou, byla řešena rozdílně, případně vyžadovala učinit judikaturní odklon a nejde ani o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[25] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, publ. pod č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, měl by tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil. Ze spisu však nevyplývá, že by mu v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 25. července 2024

JUDr. Jakub Camrda v. r.
předseda senátu